

A Bizottság szerint irreleváns az olasz kormány azon érvelése, amelynek alapján a hivatkozott közösségi intézkedések nem biztosítják a nyomonkövethetőséget, mivel a szóban forgó közösségi intézkedések célja éppen annak a megelőzése, hogy a Közösség területére olyan hús kerüljön, amely olyan harmadik országokból származik, ahol madárinfluenza gócpontokat azonosítottak. Tehát ezen intézkedések a forgalomba bocsátás állapotát – amelyre az olasz szabályozás vonatkozik – megelőző helyzetben fejtik ki hatásukat, éppen azért, mert az a céljuk, hogy el lehessen kerülni azt, hogy az olyan harmadik országokból származó hús, ahol madárinfluenza gócpontját azonosították, a Közösségbe behozatalra kerüljön. Másrészt a Bizottság olyan intézkedéseket is elfogadott, amelyek biztosítják az olyan madárinfluenza gócpontok elszigetelését, amelyeket esetleg a Közösség területén azonosítottak, oly módon, hogy el lehessen kerülni a fertőzés bármiféle kockázatát. Az Európai Közösségen belül számos arra irányuló állatorvosi intézkedés került elfogadásra, hogy meg lehessen akadályozni a vírusnak a vadon élő madarakról a baromfikra történő átvitelét azokon a területeken, ahol fertőzött madarakat azonosítottak, és meg lehessen akadályozni az esetleges járványszerű jelenségeket a baromfik között.

Az olasz kormány továbbá a szóban forgó rendelettel bevezetett kötelezettség jogszerűségének igazolása céljából az 1760/2000 rendeletre ^(*) hivatkozik, amely a marhahús nyomonkövethetőségének rendszerét vezette be, előírva az eredetre vonatkozó címkézést.

A Bizottság azonban azt állítja, hogy ez az intézkedés – a szóban forgó rendelethez képest – közösségi intézkedés, és nem nemzeti, tehát egyoldalú intézkedésről van szó, amely alkalmas arra, hogy akadályozza a kereskedelmet. Továbbá, az 1760/2000 rendelet által bevezetett rendszer hatékony érvényesülése nem csupán a termék eredetének puszta megjelölésén alapul, mint az olasz rendelet a baromfihús vonatkozásában, hanem számos adat kombinációján, az állatok azonosításának és nyilvántartásának rendszerét is beleértve.

Az olasz kormány azon érvelését illetően, amely az intézkedést az elővigyázatosság elvére alapítva igazolja, mivel a Bizottság nem bizonyította a tudományos bizonytalanság hiányát a tekintetben, hogy miként terjed át a vírus az emberre, a Bizottság a közösségi ítélkezési gyakorlatnak megfelelően azt állítja, hogy az olasz kormány által az indokolással ellátott véleményre adott válaszában hivatkozott tudományos adatok nem bizonyítják, hogy valóban tudományos bizonytalanság áll fenn a vírusnak az emberre való áterjedése vonatkozásában. A közösségi bíróságok ítélkezési gyakorlata alapján az olasz hatóságokra hárul azon tudományos bizonytalanság bizonyítása, amely igazolja nemzeti intézkedéseknek az elővigyázatosság elve alkalmazásával történő elfogadását, és nem a Bizottságnak kell bizonyítania a tudományos bizonytalanság hiányát, amint azt az olasz kormány sugallja az indokolással ellátott véleményre adott válaszában.

Még el is fogadva azt, hogy az olasz kormány a vírusnak a fertőzött baromfiról általában a háziállatokra és különösen a macskákra történő átvitele korlátozott feltételezésének vonatkozása-

sában bizonyította a valóságos tudományos bizonytalanság fennállását a WHO-nak és az Élelmiszerhatóságnak az olasz kormány által az indokolással ellátott véleményre adott válaszában hivatkozott dokumentumai alapján, a Bizottság mégis azt állítja, hogy az elővigyázatosságnak a szóban forgó rendelet igazolása céljából hivatkozott elve alkalmazása túlzó, és éppen ezért aránytalan az állatok egészsége védelmének célkitűzéséhez viszonyítva, tekintettel az ugyanezen célkitűzés elérésére irányuló számos közösségi intézkedés elfogadására.

Végül, 2008. június 30-ig a baromfira vonatkozó egyes forgalmazási előírásokról szóló 1906/90 rendelet 5. cikke (3) bekezdésének e) pontja és 5. cikkének (4) bekezdése, illetve 2008. július 1-jétől kezdődően az 543/2008 bizottsági rendelet 5. cikke (4) bekezdésének e) pontja és 5. cikkének (5) bekezdése a baromfihús eredete megjelölésének kötelezettségét csak a harmadik országokból származó baromfik tekintetében írja elő. Az olasz kormány e vonatkozásban nem hoz fel semmiféle ellenérvet.

⁽¹⁾ HL L 109., 29. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 5. kötet, 75. o.

⁽²⁾ HL L 173., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 10. kötet, 92. o.

⁽³⁾ HL L 157., 46. o.

⁽⁴⁾ A szarvasmarhák azonosítási és nyilvántartási rendszerének létrehozásáról, továbbá a marhahús és marhahústermékek címkézéséről, valamint a 820/97/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2000. július 17-i 1760/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 204., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 30. kötet, 248. o.).

A Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Olaszország) által 2008. július 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Attanasio Group S.r.l. kontra Comune di Carbognano

(C-384/08. sz. ügy)

(2008/C 301/31)

Az eljárás nyelve: olasz

A kérdést előterjesztő bíróság

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Az alapeljárás felei

Felperes: Attanasio Group S.r.l.

Alperes: Comune di Carbognano

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Összegezhető-e az indokolásban ismertetett közösségi joggal, így különösen az EK 43., EK 48., EK 49. és EK 56. cikkel, valamint a gazdasági verseny Szerződésben kimondott elvével és a hátrányos megkülönböztetés Szerződésben rögzített tilalmával a közúti üzemanyagtöltő állomások közötti legkisebb megengedett távolságot megállapító olasz nemzeti és regionális rendelkezések, így különösen a 8/2001 latiumi regionális törvény (jelen ügyben alkalmazandó és az eddig kifejtettek szerint az eljáró bíróság előtt lévő jogvita eldöntéséhez lényeges) 13. cikke, valamint a nemzeti referenciaszabályok (a 32/1998 törvényerejű rendelet, módosításaival és kiegészítéseivel együtt, az 57/2001 törvény és a 2001. október 31-i miniszteri rendelet) azon rendelkezései, amelyek az államot a Corte Costituzionale ítélezési gyakorlata szerint megillető jogalkotási jogkörben az említett 13. cikkhez hasonló, a közúti üzemanyagtöltő állomások közötti legkisebb megengedett távolságot megállapító regionális rendelkezések megalkotását teszik lehetővé vagy legalábbis nem tiltják?

Az Elsőfokú Bíróság (negyedik tanács) T-70/06. sz., Audi AG kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) ügyben 2008. július 9-én hozott ítélete ellen az Audi AG által 2008. szeptember 16-án benyújtott fellebbezés

(C-398/08. P. sz. ügy)

(2008/C 301/32)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Audi AG (képviselők: S. O. Gillert és Dr. F. Schiwiek ügyvédek)

A másik fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül az ítéletet;
- a Bíróság helyezze hatályon kívül a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal második fellebbezési tanácsának az R 237/2005-2. sz. ügyben 2005. december 16-án hozott határozatát annyiban, amennyiben az az elbíráló határozata ellen benyújtott fellebbezést részben elutasította;
- a Bíróság a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt kötelezze a Bíróság, az Elsőfokú Bíróság és a fellebbezési tanács előtti eljárás költségeinek a viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A 40/94/EK tanács rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának a megsértése: az Elsőfokú Bíróság – amint korábban a fellebbezési tanács – nem állapította meg megfelelő módon az érintett közönségeket. A bejelentett közösségi védjeggyel érintett áruk és szolgáltatások nagy számát tekintve elfogadhatatlan egy általános megközelítés.

Továbbá az Elsőfokú Bíróság a megkülönböztető képesség vizsgálatánál túl szigorú mércét alkalmazott. Az Elsőfokú Bíróság félreismerte, hogy az úgynevezett reklámjelmondatok lényegében szóvédjegyek. Mindazonáltal az Elsőfokú Bíróság egyedül azon tény alapján, hogy véleménye szerint a bejelentett „Vorsprung durch Technik” védjegy esetében reklámszövegről van szó, a megkülönböztető képesség megállapításának nyilvánvalóan szigorúbb követelményeit állította fel.

A 40/94/EK tanács rendelet 63. cikkének a megsértése: az Elsőfokú Bíróság a fellebbezési tanács határozatának a felülvizsgálatára szorítkozott. A felek által előadott, a fellebbezési tanács határozatának tárgyát nem képező új tényeknek az Elsőfokú Bíróság nem adott helyt és a határozathozatal során nem is vette figyelembe őket. Az Elsőfokú Bíróság a megkülönböztető képesség vizsgálata során azonban az alperes által először az ellenkérelemben továbbított dokumentumokra hivatkozott. Azon megállapítást, miszerint a „Vorsprung durch Technik” bejelentett közösségi védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, az Elsőfokú Bíróság meghatározó mértékben a dokumentumok tartalmával és e tartalom értékelésével indokolta.

Az Elsőfokú Bíróság (kibővített harmadik tanács) T-266/02. sz., Deutsche Post AG, támogatja a Németországi Szövetségi Köztársaság, kontra az Európai Közösségek Bizottsága, támogatja a Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste e.V. (BIEK) és a UPS Europe NV/SA, ügyben 2008. július 1-jén hozott ítélete ellen az Európai Közösségek Bizottsága által 2008. szeptember 15-én (2008. szeptember 12-én faxon) benyújtott fellebbezés

(C-399/08. P. sz. ügy)

(2008/C 301/33)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: V. Kreuzschitz, J. Flett, B. Martenczuk meghatalmazottak)